

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Davida Hipšra, soudce Milana Podhrázkého a soudkyně Jiřiny Chmelové v právní věci žalobce: **Mgr. L. V.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 11. 3. 2025, č. j. 33 A 20/2024-28,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 31. 5. 2024, č. j. JMK 80069/2024 (dále jen „napadené rozhodnutí“), žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Kuřim ze dne 2. 4. 2024, č. j. MK/19717/24/KÚ (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění účinném do 31. 12. 2023 (dále jen „zákon o silničním provozu“), jehož se měl dopustit tím, že jako provozovatel vozidla tov. zn. Ford Galaxy, RZ: X, v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Při dohledu nad bezpečností provozu na pozemních komunikacích totiž bylo zjištěno, že dne 9. 7. 2023 v 9:47 hod., na pozemní komunikaci v obci Kuřim, ulici Zámecké, v místě určeném GPS souřadnicemi délka 49°17.7306'N, šířka: 16°31.3807'E, ve směru jízdy z Kuřimi na Jinačovice, blíže neustanovený řidič uvedeného vozidla jel v úseku s nejvyšší dovolenou rychlostí 50 km/h s tímto vozidlem rychlostí 58 km/h (po odečtení toleranční odchylky ± 3 km/h). Tímto jednáním blíže nezjištěný řidič porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a naplnil znaky přestupku podle § 125c

odst. 1 písm. f) bodu 4 téhož zákona. Rychlost jízdy byla změřena silničním rychloměrem UnicamSPEED-R, výr. č. CAM21001015, který pracoval v automatickém režimu bez obsluhy a měl v době zjištění přestupku platné metrologické ověření. Za uvedený přestupek uložil správní orgán I. stupně žalobci podle § 35 písm. b) a § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů, za užití § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, pokutu ve výši 1 500 Kč. Současně byla žalobci prvostupňovým rozhodnutím uložena povinnost k náhradě nákladů správního řízení v paušální částce 1 000 Kč.

II.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), který ji zamítl rozsudkem ze dne 11. 3. 2025, č. j. 33 A 20/2024-28. Rozsudek krajského soudu, stejně jako zde uváděná judikatura Nejvyššího správního soudu, je k dispozici na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

III.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Stěžovatel namítal, že se správní orgány ani krajský soud dostatečně nevypořádaly s jeho námitkami obsaženými v jeho vyjádřeních ze dne 8. 12. 2023 a ze dne 13. 3. 2024, stejně jako ve správní žalobě. Podle stěžovatele v řízení nebylo prokázáno, resp. důkazy založené ve spise neprokazují, jednoznačně a bezpečně, že s vozidlem RZ: X došlo ke spáchání tvrzeného přestupku. V takovém případě musí nastoupit aplikace zásady „v pochybnostech ve prospěch obviněného“. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[4] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval tím, zda je kasační stížnost přijatelná. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. totiž platí, že rozhodoval-li před krajským soudem o věci specializovaný samosoudce a kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud jako nepřijatelnou. Nejvyšší správní soud přijme kasační stížnost k věcnému přezkumu pouze v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu, a to i) z důvodu neexistence, nejednotnosti nebo potřeby překonání judikatury, nebo ii) v případě zásadního pochybení krajského soudu (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS).

[5] Nejvyšší správní soud neshledal v posuzované věci přesah vlastních zájmů stěžovatele ani zásadní pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do stěžovatelova hmotněprávního postavení. Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na uplatněné kasační námitky a stěžovatel ve své argumentaci nevyložil žádné důvody, které by svědčily pro odklon. Kasační stížnost proto není přijatelná.

pokračování

[6] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil namítané vadě řízení před správními orgány. Rozhodnutí správních orgánů nelze považovat ani za nepřezkoumatelná či jinak vadná. Odpovídají konstantní judikatuře správních soudů (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84, ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, ze dne 28. 3. 2013, č. j. 7 As 92/2012-41, ze dne 16. 7. 2014, č. j. 3 As 111/2013-25).

[7] K tvrzené nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu spočívající v nedostatku důvodů se v obecné rovině Nejvyšší správní soud mnohokrát vyjádřil (viz např. rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005-245, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007-64). Rozhodnutí soudu je třeba považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů zejména tehdy, pokud není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů nebo při utváření právního závěru, z jakého důvodu soud považoval žalobní námitky za liché či mylné nebo proč nepovažoval právní argumentaci v žalobě za důvodnou. Meritorní přezkum rozhodnutí soudu je tak možný pouze za předpokladu, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč soud rozhodl tak, jak je uvedeno v jeho výroku. Tato kritéria napadený rozsudek splňuje, neboť je z jeho odůvodnění zcela zřejmé, jakými úvahami byl při posouzení věci v rozsahu žalobních bodů krajský soud veden a k jakému závěru na jejich základě dospěl. Skutečnost, že stěžovatel se závěry krajského soudu nesouhlasí, nepředstavuje důvod pro zrušení napadeného rozsudku pro jeho údajnou nepřezkoumatelnost.

[8] Krajský soud poukázal na to, že správní orgány za účelem prokázání přestupku do správního spisu založily řadu podkladů. Jednalo se zejména o oznámení o podezření ze spáchání přestupku městskou policií, které bylo doplněno o čtyři (dostatečně kvalitní a detailní) výstupní fotografie z měřiče rychlosti obsahujícími naměřené hodnoty. Na podporu závěru o bezchybnosti a zákonnosti měření pak správní orgán I. stupně do spisu zařadil platný ověřovací list k rychloměru č. 8012-OL-70275-23, osvědčení o proškolení vedoucího strážníka Městské policie Kuřim z ovládání rychloměru, jakož i kladné stanovisko Policie ČR se stacionárním měřením rychlosti vozidel v daném úseku. Tyto podklady poté správní orgán I. stupně ještě doplnil o kartu vozidla RZ: X, podle které byl provozovatelem daného vozidla v okamžiku spáchání přestupku stěžovatel, svědecký protokol o výsledku vedoucího strážníka Městské policie Kuřim, certifikát o schválení typu měřidla č. 0111-CS-C009-19 a dále (k vyvrácení pochybností stěžovatele stran právního titulu užívání rychloměru) i nájemní smlouvu prokazující nájem rychloměru.

[9] Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že uvedené podklady mají dostatečný důkazní potenciál prokázat přestupkové jednání blíže nezjištěného řidiče a v případě přestupků spočívajících v překročení nejvyšší dovolené rychlosti představují běžně využívanou sadu důkazů. V této souvislosti krajský soud příhodně odkázal např. na rozsudek ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015-56, v němž Nejvyšší správní soud

konstatoval, že oznámení o spáchání přestupku a úřední záznam obsahující fotografie změřeného vozidla a údaje o provedeném měření společně s ověřovacím listem k radarovému rychloměru zpravidla lze považovat za plně postačující důkazy o spáchání přestupku. Obdobně se kasační soud vyjádřil i v rozsudku ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 18/2011-54, v němž judikoval, že tyto důkazní prostředky jsou v zásadě dostatečně způsobilé k objasnění skutkového stavu věci. K tomu lze v souladu s krajským soudem dodat, že případ stěžovatele není ze skutkového hlediska ničím výjimečný ani specifický, a tedy nutně nevyžaduje užití jiných (dalších) důkazních prostředků. Stěžovatel pak v průběhu správního řízení ani v žalobě či kasační stížnosti netvrdil okolnosti takového charakteru, jež by užití shromážděných důkazů vylučovaly či podstatně snižovaly jejich důkazní hodnotu.

[10] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nepřijatelnou podle § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl.

[11] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1, větou první, s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, bod 53, a usnesení ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS, bod 18). Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. srpna 2025

David Hipšr
předseda senátu